

İstanbul Gibi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Mart 2017

Eklem yerlerinde acılar büyüyor
Yolda kalmış cümlelerin,
Yoldan çıkmış cürümlerin de faturasına nail iken
Adsız ve sızılı feryatlarında
Yolu kesişen kadınların:
Bir ırmakta aklanmak istenen günahların küpeştesinde
Doğurgan martların kulak çınlatan çığlıkları.

İstanbul sabahlarında تنها kalabalığı
Yorgun ruhumun,
Yolda kalmışım işte:
Bir yakadan diğerine geçemediğim:
İstanbul gibi sevdalı,
Melankolik koyların gölgesinde meşk eylediğim.

Kara cahilleri yine cehaletin pençesinde;
Kara lekelerin çivit rengi masumiyeti ırgalayan yalnızlığı:
Bir imzada ömür boyu sürececek aşkın da izleğinde
Yine ölümün çatallı sesi,
Nifak sokan aşka o eda
Yine seyrelmiş düşlerin
Gıyabında bir reçete işte
Tahliye edilmiş masumiyetin ömürlük mücadelesi:
Hadi söyle şimdi:
Kim suçlu kim haklı?

Döngüde rehavet aslına ihanet bildiğim
Bir yorgunluk yine seyyahların mertebesine
Ermeyi dilediğim o kanıksanası yürek sesi:
İç güveysinden hallice, demelere inat:
İdare ederim şükür demelerin de vebali,
Az sonra kopacak fırtınada saklıyım işin aslı:
Ha şimdi ha yarın, demelere ihanet benimkisi
Biraz da metazori
Yengide ve yargıda;

Sonu gelmek bilmeyen o imkânsız aşklar peronunda
Bir de... demeye ne hacet?
Olmayacak duaya âmin mademki aşkın raconu:
Ben senin yerine de severim,
Altı üstü bir yürek,
Sağdııcı olsa da hüzün.